

VOORWOORD

Sommige verhalen beginnen niet met een groot idee, maar met een klein moment. Een kassabon, een gesprek aan een toog, een verloren pakketje of een tand die plots besluit om het op te geven. Het zijn flarden uit het alledaagse leven — ogenschijnlijk banaal, maar vaak verrassend verrijkend als je er even bij stilstaat.

Waarom staat mosterd in de koelkast in een supermarkt in Estland ?

Waarom zijn boerenzonen goede wielrenners ?

Waarom moet je shiitakes goed doorbakken ?

In deze bundel vind je antwoorden op die vragen. Niet als grote vertellingen met een duidelijke moraal, maar als observaties van het leven zoals het zich aandient: licht absurd, soms melancholisch, vaak herkenbaar. Tussen de regels door sluipen herinneringen binnen — aan jeugd, vriendschap, reizen, verlies en alles wat daartussen ligt.

De verhalen bewegen zich van Roeselare tot Tallinn, van een stamcafé tot een tandartsstoel, van de Vlaamse kust tot een vergeten dorp in Slovenië. Maar waar ze zich ook afspelen, ze draaien telkens om hetzelfde: mensen. Hun gewoontes, hun eigenaardigheden, hun kleine zekerheden in een wereld die voortdurend verandert.

Vaak ontstaan de verhalen door een spontaan gesprek. In de kroeg, bij de bushalte. Als je een gesprek aanknoopt met iemand kan je verrast worden door een persoonlijk verhaal. Vaak blijven mensen aan je kleven door hun verhaal, door wat ze beleefd hebben. De schrijfsels zijn ook geboren door nieuwsgierigheid om te ontdekken. De beste momenten in het leven ontstaan vaak in dat onbekende, toevallige wat de dingen boeiend maakt.

Er wordt gelachen in het boek, maar nooit luid. Er wordt gemijmerd, maar zonder zwaar te worden. En af en toe blijft er iets hangen — een zin, een beeld, een gevoel — dat nog even nazindert nadat de bladzijde is omgeslagen.

Misschien is dat ook de bedoeling van deze teksten. Niet om grote antwoorden te geven, maar om even stil te staan. Om te kijken en te observeren. Om te herkennen. Uiteindelijk om te begrijpen wat een ander drijft.

En om te beseffen dat het leven zich vaak afspeelt in de details en geluk ligt in kleine dingen.

Ik draag mijn eerste boek op aan mijn petekinderen met wie ik graag tijd spendeer om hun Gen Z wereld te begrijpen en ook aan Chris Van Den Abeele. Een dierbare vriend die kort geleden het leven liet en voor mij een inspiratiebron is van hoe het leven dient geleefd te worden.

Voor Thaïs, Maxime & Chris

' The future belongs to those who believe in the beauty of their dreams ' - Eleanor Roosevelt

Zwervaring

DOOR

Olivier Withouck

Een ervaring die je opdoet door rond te trekken, te reizen

Welke herstelwaarde of toegevoegde waarde heeft dit woord?

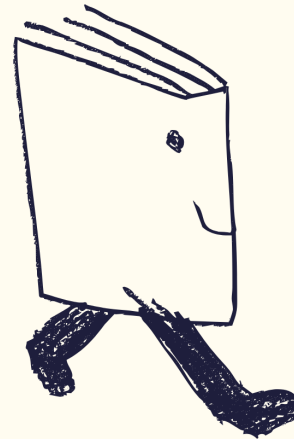
Zwerven + ervaring. Door te reizen ontdek je nieuwe dingen. Dingen die voor een ander logisch zijn maar daarom voor jezelf niet. Het gaat over menselijke verrijking.

Welk moment belichaamt voor jou dit herstelwoord?

Op een gegeven moment was ik in een supermarkt in Estland en zocht ik naar mosterd. Ik vond het niet direct maar de mosterd stond in koelkast terwijl dat bij ons niet het geval is.

Welke hoop/beterschap/innovatie verbind je aan dit woord?

Door rond te zwerven en rondom je heen te kijken als je reist ontdek je nieuwe dingen die in contrast staan met je eigen cultuur. Dat maakt het leven zeer boeiend.

Uit www.herstelwoordenboek.be een initiatief van Daphe De Wit, Ilse Kriel en Geert Degrande

INHOUDSTAFEL

VOORWOORD

Cadeaustress
Ijsskrabber
De tandarts
Net niet
Pärnu, parel van de Baltische Zee
De Rode Duivels, mijn helden
Coiffeur Salvatore
Chrysanten
Lisette sigaret
Examenstress
Cash is zo jaren tachtig
De verkeerde film
Gisèle
Ciro
Roubaix
Eerste afrit
Alpro en Sinep
Het stamcafé
Nonkel Cois
Flarden uit Beaujolais
Lockdowncriminelen
De beste coureurs zijn boerenzonen
In Flanders Fields
De prijs van sigaretten
Caravaggio en Maradona
Het eerste leerjaar
Het Zonnefruit
E.T.
Porto
Old school is de shit
Zweepslagen van een paddenstoel
Granaatappel
Sigmoidectomie
Parijs
Marcel
Lichtjes
Guido
Afscheid van een kanjer
Infantes terribiles
Largs

NAWOORD

Cadeaustress

Dat ik er elk jaar te laat aan begin, aan dat kerstshoppen. Misschien moeten ze dit jaar maar eens een boekje over de nadelen van procrastinatie onder de kerstboom leggen.

Een week geleden dacht ik: weet je wat, we gaan het dit jaar eens anders aanpakken, die pakjes. We doen het zoals de jeugd van tegenwoordig. Millennials style. Vanuit de luie zetel. De bol.com-manier: de winkel van ons allemaal, de winkel die naar je toe komt, de winkel waar je zelfs om drie uur 's nachts nog terecht kunt voor een haardroger of een parkietenkooi.

Onze receptioniste, Nicole, wordt er horendol van: die *Zalando's* en *Coolblue's*. Elke dag pakketjes zeulen naar de collega's, trap op, trap af. We noemen haar ondertussen Sainte-Nicole. Handig toch. En als je kont drie centimeter gegroeid is, stuur je alles gewoon terug met de post.

Ik had vorige week zo'n radbag.nl-bestelling gedaan (sorry, Wouter Torfs). Website. Klikken. Bankkaart. Hop... De luie reet-oplossing: geen auto, geen parkeergeld, geen wachtrij, geen gedoe. Simpel.

En dan is er zo'n track-and-trace-link en weet je dat het pakketje op 19 december geleverd wordt.

Dan is het 19 december. Je ziet *UPS*- en *FedEx*-camionettes stoppen aan kantoor, met opgefokte chauffeurs met een blik van: ik moet vandaag nog 16.000 pakjes leveren.

Eindelijk: de mail dat het pakketje geleverd is. Hallelujah.

Op het einde van de dag loop ik langs Sainte-Nicole. Maar het pakketje is er niet.

Geen pakketje.
Pakketje verdwenen.

Dan begint het plezier met de klantendienst van *GLS Belgium*.

Telefoon 1:

“Het pakketje is geleverd op jullie adres en ik geef even de chauffeur van uw district door.”

Na het wachtmuziekje komt de chauffeur aan de lijn. Het pakje is geleverd en afgetekend door dhr. Leon D.

Bij ons werkt geen meneer Leon D.

Ik leg dat uit aan de beste man, maar dat schijnt hem niet te interesseren.

Telefoon 2. Een ander verhaal:

“Uw pakketje ligt in Neder-Over-Heembeek, meneer. Er is een foute levering gebeurd. We zetten dat recht.”

Op 20 december is er een poging tot levering om 18.30 uur, maar ons kantoor sluit om 18.00 uur.

Op 21 december, na een derde poging, wordt het pakketje dat straks onder de kerstboom ligt eindelijk geleverd.

Hoera.

Lang leve de e-commerce.

Een paar dagen voor Kerst merk je dat het nog niet genoeg is. Dat je je toch nog in het mierennest van gehaaste consumenten moet begeven.

Het zijn de topdagen voor de ontbijtbonnen van Bongo, de zeepjes van Rituals en de *Nespresso*-koffiepads. De heilige drie-eenheid van mensen die een origineel cadeau schenken en bruisen van inspiratie.

Gisteren dook ik de mensenmassa in. Op schattenjacht.

In de *Fnac* stond ik tussen de puzzels en de Star Wars-lego. En toen stond ik ineens verstijfd.

Ik zag ze staan.

Tussen alle andere dozen.

De speldoos van Twee tot de Zesde Macht.

Met de grijns van Bart De Pauw op de doos.

En toen dacht ik:

Zou hij er veel verkocht hebben, van die dozen...

en waarover zouden de gesprekken gaan vanavond aan de feestdis bij het geslacht De Pauw

Ijskrabber

Aan de kassa van de *Delhaize* word je tegenwoordig niet alleen afgerekend op je boodschappen, maar ook op je levenskeuzes.

‘Spaart u zegels voor een grillpan?’ vraagt de kassierster, terwijl ze met een efficiëntie die grenst aan existentiële onverschilligheid mijn aankopen over de scanner jaagt.

Ik twijfel even. Niet over de grillpan — die heb ik al. Natuurlijk heb ik een grillpan. Iedereen heeft een grillpan. Het is zo’n object dat je koopt in een vlaag van optimisme, ergens tussen het voornemen om gezonder te eten en de illusie dat je ooit nog mensen zal uitnodigen voor een etentje.

‘Ik heb al een grillpan,’ zeg ik dus. En dat is waar. Ik bak daar van alles in. Vooral dingen die ook perfect in een gewone pan hadden gekund, maar die in een grillpan plots een soort morele upgrade krijgen. Worstjes bijvoorbeeld. Die knetteren dan net iets overtuigender. Instant indoor BBQ-gevoel. Zonder tuin, zonder zon, zonder vrienden.

De kassierster knikt niet eens. Ze scant gewoon verder. Dit is geen gesprek, dit is logistiek.

Dus probeer ik het gesprek te redden.

‘Hebt u geen zegels voor een ijskrabber?’

Ze kijkt op. Even maar. Net lang genoeg om te laten merken dat deze vraag buiten het script valt. Buiten elk denkbaar script zelfs. Haar blik blijft ergens hangen tussen verwarring en lichte spijt dat ze überhaupt iets gevraagd heeft.

Geen antwoord.

En ik snap het wel. Als je al de hele dag producten identificeert op basis van barcode en gewicht, is er waarschijnlijk weinig ruimte over voor existentiële vragen over ijskrabbers.

Ik betaal, raap mijn wisselgeld bij elkaar en stap naar buiten.

Het is nog geen winter, maar je voelt hem al aankomen. Die ochtenden waarop je te laat bent, je voorruit dichtgevroren is en je met een bankkaart, een cd-hoesje of een willekeurig stuk karton staat te schrapen alsof je probeert een archeologische vondst bloot te leggen.

En ergens, in een lade die niemand ooit opent, ligt waarschijnlijk een perfect goede grillpan te wachten op zegels.

De tandarts

Gisteren sprak ik af met vrienden op 't Zuid. Hilde en Phil, een koppel dat in Dorset woont. Hilde is een hartsvriendin uit mijn studententijd. Vijfentwintig jaar geleden deelden we lief en leed. Als je daar even bij stilstaat, besef je dat je ouder wordt.

Hilde was in België voor de vijftigste huwelijksverjaardag van haar ouders in Brasschaat. Phil, haar echtgenoot, is even oud als mijn moeder. Op liefde staat geen leeftijd.

Jan en Anne waren er ook. Vrienden van toen. Ik breng ze graag samen. Oude koeien uit de gracht halen, een beetje roddelen — het hoort erbij. Een warme zomeravond, pintjes, verhalen. Gesprekken over scheidingen, een professor die recent gestorven is, en vooral: dat het veel te lang geleden is dat we elkaar nog gezien hebben.

Geen meligheid — daar knappen we allemaal op af. Gewoon gezelligheid zoals het hoort.

We nemen afscheid met de klassieke belofte: geen vijf jaar wachten tot de volgende keer.

Ik ga op een deftig uur naar huis. Nog een klein hongertje. In de keuken ligt een pak chips dat ik de dag ervoor heb geopend. Ik begin te knabbelen en plots — eensklaps — breekt er iets in mijn mond.

Een tand.

Badkamer in. Een grijsachtige vulling. Oldskool, want tegenwoordig zijn ze wit, kleurloos, esthetisch. Het is net na middernacht. Morgen is vroeg genoeg voor problemen.

Door de hitte word ik vroeg wakker. Een ongemak in de mond, maar niets dramatisch. De E19 op, minder file door de zomervakantie. *Spotify* aan. *Nouvelle Vague*. The stressless way to work.

Maar die tand zit los.

Ik bel Bart. Mijn tandarts al bijna twintig jaar. De enige die aan mijn mond mag prutsen. Kennis van zaken. Vertrouwen. Voicemail. Waarschijnlijk met vakantie.

Ik bel Serge. Klaskameraad uit de humaniora. Perfecte back-up. Ook voicemail.

Juli: de maand waarin tandartsen blijkbaar massaal vluchten.

Dan maar een *Facebook*-post. Of iemand een degelijke tandarts kent in Antwerpen. Saskia raadt Dentius op de Belgiëlei aan. Googelen, bellen.

Een secretaresse vraagt me even te wachten. Achtergrondgeluid. Twee minuten. Drie minuten. Ik denk: vakantieperiode, drukte — laat maar duren.

Dan krijg ik haar weer aan de lijn. Oost-Europees accent. Vragenronde: naam, adres, telefoonnummer. Ik kan om 14 uur terecht.

Op kantoor leg ik de situatie uit. Geen probleem. Ik vertrek op tijd. Ik voel de blikken van collega's: zomertijd, meneer doet een creatieve poging tot home office.

Bij Dentius staat een vrouw van een jaar of achtenvijftig te discussiëren met de receptioniste. Tandpijn. Ze wil dringend geholpen worden. Ze spreekt geen woord Vlaams. In haar hand houdt ze haar vals gebit vast.

Blijkbaar heeft ze een eerdere rekening niet betaald.

De receptioniste, duidelijk aan het einde van haar shift, probeert met handen en voeten uit te leggen dat een tandartsbezoek geld kost. De vrouw raakt gefrustreerd en stormt naar buiten.

Klokslag 14 uur komt tandarts Clauwaert me halen. Vastberaden, professioneel, met een rustige glimlach.

Ik open mijn mond. Drie seconden later is de diagnose duidelijk.

“Die tand is verloren.”

Ze zegt het met een soort empathie die je zelden ziet. Alsof elke tand die ze ooit behandeld heeft een beetje van haarzelf is.

“Het wordt een implantaat.”

Ze verwijdert het losse stuk en stopt het in een plastic zakje.

“Hou dit bij. Dan weet je tandarts wat hij moet doen.”

Een doggy bag, maar dan anders. Een relikwie.

Voor ik vertrek, nog een laatste observatie:

“U knarst. U heeft een bijtplaat nodig.”

Ik vraag wat dat is.

“Ik slaap er al jaren mee. Sublieme oplossing. Uw gebit zal langer meegaan.”

Ik betaal, stap weer de hitte in en denk aan die idioot die ooit een vulling vervangen heeft toen Bart met vakantie was.